

ဖြိုးရာ (မြန်အောင်)

မြောင်လေးစားသော

ဒေါ်လှ

"ကြောင်ခေါင်းစားသော ဒေါ်လှ"

"ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်" ဆိုတဲ့ စကားက အတော်မှန်တာဗျ။ ဝါခေါင်လကြီး မိုးကလည်း အဆက်မပြတ် အမြဲရွာနေတာဗျ။ ရွာတဲ့ မိုးကလည်း နေရော၊ ညပါရွာနေတော့ ကျုပ်တို့ ညောင်ဦး ရွာပတ်ပတ်လည်ကို ရေတွေက ဝိုင်းနေတဲ့ အချိန် ဒီကြားထဲမြွေ၊ ကင်းအကောင်မျိုးစုံက အိမ်ပေါ် တက်လာသေးတယ်ဗျ မိုးဥတုရာသီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှ အိပ်လိုက်စားလိုက်နဲ့ စည်းစိမ်ရစ်နေတဲ့ ရာသီပေါ့ဗျ။ ရေနွေးအိုးလေး ကြိုပြီးဆရာတပည့် နှစ်ယောက် ထွေရာလေးပါ စကားပြောရင်း အရင်တိုက်ခဲ့တဲ့ စုန်း၊ ကဝေအကြောင်းတွေ ပြောရင်း မိုးဥတုရဲ့ အအေးဒဏ်ကို အန်တုနေရတယ်။ အဲဒီလို ပြောနေတုန်း မင်းအောင်က ရေနွေးတစ်ခွက်ကို လက်နဲ့ လှမ်းယူသောက်ရင်း စကားစလိုက်တယ်။

"ဆရာကျုပ်တို့ အောက်ပြည်ကို သွားတုန်းက ဆရာဦးလေး အိမ်ကို သချိုင်းမြေနဲ့ တိုက်ထားတာကို ကူညီပေးခဲ့တာ မှတ်မိလား"

မင်းအောင်သူ၏ ဆရာဘအောင်ကိုမေးလိုက်တယ်။

"မှတ်မိတာပေါ့ မင်းအောင်ရတို့ အဲဒီတုန်းက မဖဲဝါအကူညီနဲ့ တို့ တိုက်ခဲ့တာလေ"

"ဟုတ်တယ်လေ ဆရာကလည်း ကျုပ်ကို အဲဒီအကြောင်းလေး စဆုံး

ပြောပါလား"

"ဪ ... ငါတပည့်ကလည်း ဆရာ ပြောပြမယ် သေချာနားထောင်
"

ဘအောင်သည် အဲဒီလိုပြောပြီး ရည်နွေးတစ်ကျိုက် မော့သောက်လို
က်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

"တို့ အောက်ပြည်က ဦးလေးအိမ်ကို သွားတုန်းက နွေရာသီကြီးလေ
ပူတာမှ မြေပြင်တောင် ခြေမချဝင့်ဘူး"

"ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့ ကျုပ်တို့ အဲဒီတုန်းက ပူလွန်းလို့ ညအိပ်လို့
တောင်မရဘူး"

မင်းအောင်သည် သူဆရာဘအောင်၏ စကားကို တောက်ခံ ပြောဆို
လိုက်တယ်။

"တို့လိုင်းကားနဲ့ အောက်ပြည်က ဦးလေးအိမ်ကို သွားပြီး ဟိုရောက်
တော့ မင်းတောင်ဦးလေးတို့ ရွာထဲက ကောင်မလေးကို ငမ်းသေးတယ်
လေကွာ"

ဘအောင်က သူတပည့်ကို အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ မင်းအောင်ခဗျာ
ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်လေသည် ။

"ဟား ... ဟား ဆရာကလည်း အတော်နောက်တယ်ဗျ"

ဘအောင်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး အောက်ပြည်က ဦးလေး အိမ်ရောက်
တော့ နေတောင် စောင်းနေပြီ မကြာခင် နေဝင်တော့မယ်ဗျ။

"ဗျိုဦးလေး ကျုပ်ဘအောင် အိမ်ရှေ့ ရောက်နေတယ် အိမ်အောက်
ကို ဆင်းခဲ့ပါဦးဗျ"

ဘအောင်သည် အိမ်ပေါ်ရှိ သူ၏ ဦးလေးကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။
မကြာမီ အိမ်ပေါ်မှ အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ လူတစ်ဦးဆင်း
လာပြီး ဘအောင်နဲ့ သူတပည့်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

"ဟေး ... ငါတူကြီး ဘအောင်မင်းက ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်
အကြောင်းမကြားဘဲနဲ့ ဘယ်က စိတ်လည်လာတာလည်း ကွ"

"ဟာဦးလေးကလည်း ကိုဦးလေးအိမ်ပဲ လာချင်တဲ့ အချိန်လာမှာ
ပေါ့ဗျ"

"အေးကွာ ဒါဆိုလည်း အိမ်ပေါ်တက်ကွယ့် စကားလေး ဘာလေး
ပြောရအောင်"

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဘအောင်က စကားစလိုက်တယ်။

"ဦးလေးကျုပ်နောက်က ကောင်လေးက မင်းအောင်တဲ့ ကျုပ်တပည့်
ပေါ့ဗျာ"

ဘအောင်က သူဦးလေးနဲ့ မင်းအောင်ကို နှုတ်ဆက် ပေးလိုက်တယ်
။

"အိမ်း ... ငါတူကြီးရဲ့ တပည့်က မင်းဆရာလိုပဲ အောင်မြင်မဲ့ ပါရမီ
ပါတယ်ကွယ့်"

ဘအောင်ရဲ့ ဦးလေးသည် မင်းအောင်အား ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်
။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး"

မင်းအောင်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အမှန်မှာ မူ ဘ
အောင်ရဲ့ ဦးလေးက ကဝေတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ခုနောက်ပိုင်း အသက်အရွယ်

ယံကလည်း ရလာတော့ ပညာတွေ စွန့်လွှတ်ပြီး တစ်ဦးတည်း ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေခြင်း ဖြစ်တယ်။

"ကဲငါတူတို့ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဦးလေး အကူညီတောင်းစရာ ရှိတယ်"

"အင်းပြောလေ ဦးလေး"

"ဒီလိုကွယ် ဦးလေးဒီအိမ်ကို သင်္ချိုင်းမြေနဲ့ တိုက်ထားတာကွယ် ည ဆိုရင် အကောင်းမအိပ်ရ ပါဘူးငါတူရာ" ဘအောင်ရဲ့ ဦးလေးက အဲဒီ လို ပြောပြီး သက်ပြင်းရှည် ကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

"အင် ... ဦးလေးပြောတဲ့ ပုံအတိုင်းဆိုရင် သင်္ချိုင်းမြေအတိုက်နဲ့ တိုက်ထားတာ ထင်တယ်"

"သင်္ချိုင်းမြေအတိုက် ဆိုတာ သေချာတယ် ငါတူရဦးလေးလည်း ပညာတွေစွန့်ထားတော့ အသာငြိမ်နေတာကွယ်"

"အင်းပါဦးလေးရာ ကျုပ်ညမှ ဒီကိစ္စလုပ်ပေးမယ် ကြက်ကြီးကြီး တစ်ကောင်လောက်သာ ညနေ နေမဝင်ခင် ရှာထားဦးလေးရေ ..."

"အေးပါငါတူရာ မင်းလိုချင်တာ အကုန်ရစေရမယ် ခုတော့ ရေမိုးချိုး နားနားနေနေ နေကွယ်"

ဘအောင်၏ ဦးလေးကပြောပြီး အိမ်အောက်ကို ဆင်းသွားလေ သည် ။

"မင်းအောင်ရေ ခုညတော့တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပွဲကြီးပွဲ ကောင်းနွဲ့ရဦးမယ် ခုတော့ ရေမိုးချိုးလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ဆရာ ဒါနဲ့ ခုညသင်္ချိုင်းထဲကို သွားမှာ လား"

"ဟုတ်တယ် မင်းအောင်"

ဘအောင်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ရေမိုးချိုးပြီး ဦးလေးပြင်ပေးတဲ့ ထမင်းစားလိုက်တယ်။ အချိန်ကလည်း ညနေ နွားရိုင်းသွင်းချိန် အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း ကြီးစိုးလာချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဦးလေး စီစဉ်ပေးထားတဲ့ ကြက်ဖကြီးကို ကိုင်ကာ သီချိုင်းရှိရာကို မှုန့်ဝါးဝါးလရောင်ကို အားပြုပြီး လျှောက်လှမ်း လာခဲ့တယ်။ လွင်ထီးခေါင်ပြင်ကြီးကို ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကျော်ဖြတ် လာပြီး သီချိုင်းရှိရာကို ရောက်လေသည် ။ ဘအောင်တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်သီချိုင်းမြေကို ခြေချမိသောအခါ ခွေးအူသံများ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

"ဝုတ် ... ဝုတ် ... အူး ... "

ဘအောင်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး သီချိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အုပ်ဂူများကို အခန့်သား မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒေါ်ခအမည်ရသော အုပ်ဂူကြီးနားသို့ ရောက်သောအခါ ကြက်ဖကြီးကို အုပ်ဂူပေါ်တင်ကာ အသင့်ပါလာသော ကြေးဖလားကြီး တစ်လုံးကိုပါ ဂူပေါ်သို့ ထပ်တင်လိုက်တယ်။

"မင်းအောင် မင်းဟိုဘက်သွားနေ ဆရာမဖဲဝါကို ခေါ်မလို့ "

ဘအောင်၏ ပြောပြီးကြက်ဖကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ လှီးပြီးကျလာတဲ့ သွေးတွေကို ကြေးဖလားကြီးနဲ့ ခံလိုက်တယ်။ မင်းအောင်ကတော့ သူ့ဆရာ ကဝေဘအောင် လုပ်သမျှကို ဘေးကနေ အခန့်သား ကြည့်နေတယ်။ သွေးခံလို့ ပြီးသွားသောအခါ ဘအောင်က သွေးမရှိတော့တဲ့ ကြက်ဖကိုယ်ထည်ကြီးကို ဂူပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ကြက်သွေး ထည့်ထားတဲ့ ကြေးဖလားကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မြှောက်ပြီးပါးစပ်က မဖဲဝါကို ပင့်လိုက်တယ်။ ထိုအချိန် တိုက်ခက်လာတဲ့ လေအေးများကြောင့်

မင်းအောင်တစ်ယောက် ကျောထဲစိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။